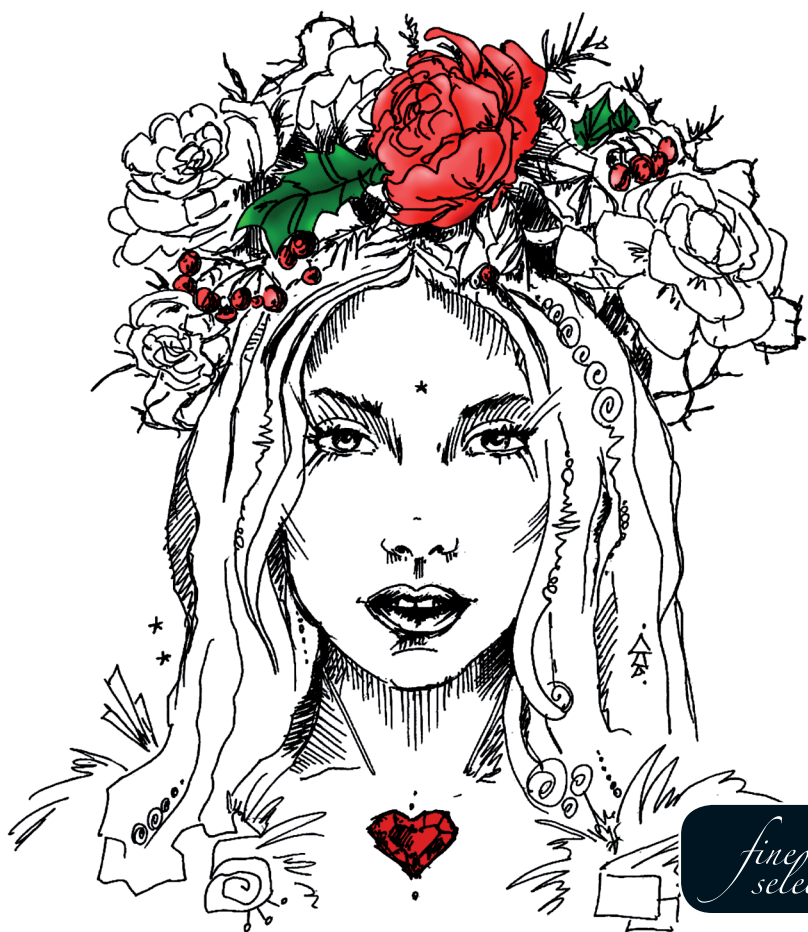

Meghitt

pillanatok

Ünnepi antológia

Meghitt pillanatok

Ünnepi antológia

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

RÓBERT KATALIN

Nyakamon maradsz

— CSAK EGY HÉT – tisztázta Misi még egyszer.
– Csak egy hét, haver. – Tomi azzal a tipikus tomis nevetéssel felelt a telefonban, ami nem sok jót ígért. Tomi egy heteiből lettek már hónapok is... – Legalább kipróbálad, hogy tényleg ezt akarod-e.

– Még mindig macskákról beszélünk mindketten, ugye?

Újabb tomis nevetés.

– Ne aggódj, haver, ez egy fajtatizta macska, azt hallottam, alsó hangon is egy százasba kerül. Senki sem fogja nálad felejtteni.

Ez egyszerre volt rémisztő és megnyugtató. Végül is csak egy hét, és a gazdája érte jön majd. Másfelől abban az egy hétben nagyon kell vigyázni arra az aranyárban mért állatra, mert nincs pénze arra, hogy kifizesse, ha... meglép. Vagy elromlik. Misi nyelt egyet. Komolyan szeretett volna macskát. Csak kicsit kisebb felelősséggel.

Tomi haverjának a haverja – vagy csak a jó ég tudja, hányadfokú ismerőse – vasárnap kora délelőtt érkezett egy hevesen nyávo-gó hordozódobozzal. Misi nem lepődött volna meg, ha mire felér a negyedik emeletre, már az egész ház a körfolyosón gyülekezik. De

legalábbis a hetven fölötti lakók, akiknek mindent, ami a gangon történik, végig kellett követniük, aztán órákon át kitárgyalni.

– Szóval, ő itt Károly – jelentette be Tomi haverjának a haverja, egy rágózó, csontsovány, fehérszőke hajú lány, miközben belépett a lakásba. Az arcán megannyi piercinget, az alkarján meg színes, non-figuratív tetoválásokat viselt, és Misi már várta, hogy felbukkanjon mögötte Károly, amikor a nyávogó doboz magasabbra emelkedett, és Misi rádöbbsent: Károly a macska.

És a macska, azaz Károly kopasz.

– Öhm...

– Igazán hálásak vagyunk – mondta a szőke, közben a rágóján nyammogott, és ezek szerint továbbra sem tervezett bemutatkozni –, és amint kitaláljuk, hogy hogyan tovább, jelentkezzünk.

– Tessék?

– Hát, ha kitaláltuk, hogyan tudnánk kivitetni. Mondjuk, valószínűleg sehogy. Leghamarabb egy év múlva, de...

– Tessék? – ismételte Misi. Jobb napokon ennél bővebb volt a szókincse, de most mintha az agya lemaradt volna néhány körrel.

– Majd néha küldj képeket.

– De hát... Nekem azt mondták, hogy csak egy hét... – kezdte Misi, de azért belül már tudta, hogy ez egy naiv ábránd.

– Egy hét, és indulunk – bólintott a lány –, de az albit már felmondtuk, ma ki is kellett költözni, mert jönnek az új lakók. Indulásig a szüleimnél csövezünk, de oda nem vihettük Károlyt, meg amúgy is annyi rohangálás van a vízum körül, tudod...

– Hova...? – Nem mint a számított volna.

– Ausztrália – tudatta a lány. Letette a dobozt, mert az egyre idegesebben nyávogott, és felnézett Misire: – Akkor most kiengedem, okés?

Nem volt okés. Semmi sem volt okés. Senki sem megy egy hét-re Ausztráliába. Pláne nem az, aki egy év múlva akarja kivitetni a macskáját, ha egyáltalán valaha is. És a macskának nem volt szőre. És Károlynak nevezték. Ki nevez Károlynak egy macskát?

– Bárhogy hívhatod – vont vállat Tomi délután, amikor Misi neki is elpanaszolta, mennyire nem okés az egész helyzet. – Ez egy macska, nem kutya. Semmire sem hallgat.

Ezt mondjuk Misi is észrevette. Ugyanis Károly első útja az előszobában lévő gardrób szekrény mögé vezetett (Misi azt sem tudta, hogy van mögötte egy rés), és azóta sem került elő onnan, bárminek is szólította.

Tomi jó baráthoz méltó módon átjött, hozott egy Whiskas konzervet meg két doboz sört maguknak, és együttérzőn hallgatta Misi kirohanását a beláthatatlan időre maradó macskáról. Akinek ráadásul Károly a neve. És nincs szőre.

– Én egy puha, vörös, cirmos cicát akartam. Házimacska is jó lett volna – dohogott Misi. Meg akart tanulni odafigyelni egy élőlényre és gondoskodni valakiről. Lehetőleg egy vörös valakiről.

– Mindenki tudja, hogy buksz a vörösökre, nem kell hozzá még macskát is szerezned. Ha most egy amcsi filmben lennénk, vicceket mondanék a red pussyról – vigyorgott Tomi, és belekortyolt a sörébe.

Misi arra gondolt, hogy ha egy amcsi filmben, vagy még inkább a *Jóbarátok*ban lennének, ő közölné, hogy Károly nem is macska (hanem kígyó, ha olyan szűk helyre be tudott kúszni).

A *Jóbarátokról* eszébe jutott Ani, meg a könnyek a szemében, a visszapislogott könnyek, amiket nem szeretett volna, ha Misi

észrevesz, de ő nyilván észrevette. Azt is észrevette, hogy Ani a haját csavargatja, mint mindig, ha ideges. „Először vállalj tényleg felelősséget valamiért. Akármiért. Egy cserép muskátliért. Egy macskáért, mit tudom én. És ha képes vagy felelősséget vállalni bárki másért, ha komolyan tudsz venni valamit, akkor próbálkozz az emberi kapcsolatokkal.”

„Akkor hívjalak fel?”, kérdezte Misi, és tudta, hogy reménykedő a hangja. A fejébe beleégett a lány ujjára tekeredő, vörös hajtincs képe.

„Nem, baszki, ne hívj fel! Soha.”

– Akárhogy is, lett egy macskád. Egy menő, nagyon drága macskád – mutatott rá Tomi.

– Nem tudom, lehet, hogy már lyukat kapart a falba, és a csöveken keresztül megszökött. Vagy addig ás, amíg el nem jut a földszintig, onnan meg Ausztráliába.

– Hány napja nem láttad? Nem bűzlik semmi az előszobában?

– *Ma* hozták ide. Ennyi idő alatt semmi sem tudna bűzleni az előszobában.

– Naiv fiú vagy te, Misi... Még meg fogsz lepődni... – vigorgott Tomi.

A napok teltek, a konyhában kirakott, kimondottan szfinxeknek gyártott száraztáp láthatóan fogyott. És továbbra sem bűzlött semmi, különösen akkor nem, ha Misi nem felejtette el kicserélni a macskaalmot. De egyéb jele nem mutatkozott annak, hogy ebben a lakásban élne egy macska. Károly nindzsa-üzemmódban lopózhatott elő olyankor, amikor Misi éppen nem volt otthon. Vagy talán olyankor is, amikor otthon volt. A nindzsa-üzemmód lényege, hogy nem veszed észre.

– Aggódom érte – jegyezte meg Misi Tominak egy héttel később. Mellesleg pontosan az a hét telt el, amiről eredetileg szó volt...

– Segíthetünk, ha gondolod – ajánlotta fel azonnal Tomi, és bár Misi nem gondolta, a másik fél óra alatt összeszervezett egy sör-BL találkozót Misihez.

A srácok hangosak voltak, rengeteg sört hoztak, és nagyon röhögtek, amikor kiderült, hogy macskát is kell menteni. Aztán megszervezték a nagy, szekrénymozgató hadműveletet. Tomi volt az ész, Áron és Zotya az erő, Misi meg végig azt mondogatta, hogy „nehogy baja essen” – amitől a barátai olyan pofátlanul röhögtek, hogy szinte elszégyellte magát.

Károlynak nem esett baja. Viszont a sarokba kuporodva fújt, amikor eltűnt fölül a biztonságot nyújtó szekrény (amiről kiderült, hogy lábakon áll, és egész nagy terület van alatta, amit a szegélyléc kitakart eddig).

– Fúj, de ronda. Ezért valaki pénzt ad ki? – kérdezte Zotya. Tomi erre magyarázni kezdte a szfinxek aktuális árfekvését, de Misi nem figyelt rájuk.

Közelebb óvakodott a macskához. Meghatározhatatlan színe volt – bár az is igaz, hogy a kennelek és egyéb szakavatott helyek honlapjain értelmetlen színeket soroltak fel; krém, kék, levendula, ezüst, fahéj... –, a bőre gyanakvó redőkbe gyűrődött a homlokán, és összeszűkített szemmel meredt Misire. Ha a macskák képesek arra, hogy gyűlöletet érezzenek, akkor egészen biztos, hogy ez itt azt érezte. És nem is rejtette el.

Fújt, amikor Misi kinyújtotta felé a kezét. Misi összeszedte minden türelmét, és kivárt. Károly is kivárt, és látszólag sokkal jobb volt ebben. Aztán mégis odaaraszolt Misihez. És belekapott az ujaiba.

– A picsába!

– Megtámadott? Tisztára alien – csóválta a fejét Zotya.

– Nekem bejön – vont vállat Áron. – Azokat a kutyaakat is bírom, tudjátok, amiknek nagyobb a bőruk több mérettel.

– A shar pei? De hát annak van szőre...

Károly ekkor kitört. Átugrott Misi lábfeje fölött, a biztonság kedvéért folyamatosan fűjt, majd elmenekült a konyha irányába. Mire kiértek, már híre sem volt.

– Remek, most azt sem tudom, *hova* bújt... – sóhajtott Misi.

– Majd megtalálod, mikor búzleni kezd – vont vállat Tomi.

– Nem fog búzleni! – csattant fel Misi dühösen. Nem kezdhet búzleni. Nem juthat el Anihoz a híre, hogy tényleg képtelen életben tartani egy állatot. Mondjuk egy macskát. Nem mintha Anit érdekelné, hogy ő mit csinál... De akkor sem.

Éktelen csörömpölés hallatszott a konyhából. Misi álmosan kóválygott ki, hogy azután döbbsen bámulja a pusztítást. A jénai és a következő két napra szánt ebéd, amit anya adott, amikor eljött tőlük, beborította a konyha padlóját. Az edény cserepekben (hogy tud ilyen kis cserepekké törni egy ennyire masszív üveg?), a hús meg a saft szétfolyva, és a hűtő mellett meg ott kuporgott egy szőrtelen, ráncos bőrű kis izé, és saftot lefetyelt.

Misi nem tudta eldönteni, hogy meghatódjon-e, amiért Károly előbújt, vagy dühöngjön a rendetlenség miatt. Aztán rádöbbsen, hogy a macskának üvegcserep kerülhet a szájába, és ettől azonnal szívrohamot kapott.

– Izé... Ezt nem kellene. – Károly felnézett rá. Sötétkék szeme gyanakvoan szűkült össze. – Helló. Én pakolom tányérba a kajádat és zacskóba a szarodat tíz napja. A nevem Misi.

Károly kuporgott és figyelte.

– Örülök, hogy végre megismerkedünk.

Misi lassan és nagyon óvatosan leguggolt a padlóra. A pizsamagatyája alja kicsit szaftos lett, de legalább nem ült és nem is tenyereelt bele üvegcserépbe.

– Szóval ez eredetileg az én kajám volt. Nem mintha... ne osztanám meg veled szívesen. Nem mintha ne tűnnék idiótának, hogy egy macskával beszélgetek.

Megint kinyújtotta a kezét Károly felé. Még ha volt is benne némi bizalmatlanság, Károlyban még annál is több lehetett, mert hátrált kicsit.

Misi nem mozdult. Károly bámulta, aztán egészen lassan előrébb lépett. Kettőt nyalt a szaftból. Misi továbbra sem mozdult. Károly közelebb óvatzkodott. Misi középső ujjának begye hozzáért a fejéhez. Meleg volt, puha és szőrös. Vagyis inkább pihés.

Károly előrébb lépett, és az egész fejével beledörgölözött Misi tenyerébe. Misi megpróbálta megvakarni a fülét, mire Károly össze-rezzent és elrohant. Legalább kiderült, hogy a hűtő mögött „lakik”.

Másnap Misi a kanapén ült, amikor észrevette a szeme sarkából a lopakodást. Megpróbálta olyan lassan odafordítani a fejét, amennyire az emberileg lehetséges. Csakugyan Károly feszengett mellette a nappali padlóján (megnyugtató, Misi nehezen viselte volna el, ha kettőjükön kívül egy újabb élőlény is megjelenik), és éppen a lapos kúszásba beledermedve bámult Misire.

– Ó! Helló!

Károly sarkon fordult, és elrohant.

– És viszlát...

Károly lassan tágította a határait. Eleinte leült a kanapé sarkához. Aztán felült a karfára, miközben Misi filmet nézett. Pár nappal később már a háttámlára ült, egyre közelebb Misi fejéhez. Itt azért szükség volt némi bizalomra, hogy a macska nem fogja leharapni a fülét (irigységében, amiért Misinek nem hatalmasak a fülei), vagy kikaparni a szemét (csak úgy, mókából).

Aztán egyik nap Misi megérezett valami bökdöső szuszogást a hajánál. Valaki határozottan szaglászta. Misi megdermedt, és még a Walking Dead évadpremiert sem tudta kellőképpen élvezni. Eltelt néhány óvatosan szuszogó pillanat, aztán Károly hozzádörgölte a fejét Misi halántékához. Csend és bizonytalanság. Misi azon töprengett, egyértelművé kell-e tennie, hogy észrevette a dolgot.

Összerezzent, amikor megérezte egy redős nyelv csiklandó-dörzsölő érintését a bőrén.

– Basszus...

Károly megdermedt, Misi meg átkozta magát.

Aztán Károly egy egyáltalán nem kecses huppanással leugrott Misi mellé a kanapéra, és lassan, nagyon-nagyon lassan az ölébe mászott. Mint aki tart attól, hogy megállítják. Misi meg alig-alig mert lélegezni, nehogy elriassza.

Aztán hirtelen arra eszmélt, hogy vége a résznek, és egy összegömbölyödött, doromboló, ráncos bőrű, forró kis test ül az ölében. És amikor megsimogatja, még hangosabban kezd dorombolni.

Károly ettől fogva a saját birodalmának tekinthette a lakást, és ha Misihez átjöttek a többiek, nem bújt el, inkább uralkodói tekintettel

figyelte, hogyan pakolják ki a sört és a chipset a dohányzóasztalra, veszik elő a konzolokat a játékhöz.

– Mi baja van? – kérdezte Zotya, aki láthatóan képtelen volt túljutni a tényen, hogy Károly most már látható, és még mindig nincs szőre.

Károly ügyet sem vetett az őt méricskélő emberre, inkább felugrott a kanapéra, és Misi ölébe ült, éppen akkor, amikor ő belekezdett volna a következő meccsbe.

– Éppen játszunk, haver – tudatta vele Misi, és arrébb pakolta. Károly mérgesen rámeredt, majd visszaugrott az ölébe.

– O-lába van – közölte Zotya.

– Miért, te egy topmodell vagy? – kérdezte Misi morcosan, miközben a földre pakolta Károlyt.

– Nekem nem az a feladatom, hogy cuki legyek – tiltakozott Zotya. Tomi felröhögött.

– Kész szerencse...

Károly visszaugrott Misi ölébe.

– Jaj már, haver, hagyd, hogy szétverjem a seggüket – kérte Misi. Károly felnézett, mancsát Misi bal kezére tette, közelebb húzta magához, és hozzádörgölözött, majd azonnal dorombolni is kezdett. Misi rögtön ellágyult.

– Ez van, kiestél – röhögött Tomi. Misi pedig nem felelt.

A macskám meg én.

Misi sokáig bámulta a képet meg az üzenetet, összevissza vert a szíve. Végül csak rábökött a küldésre.

Tíz végtelenül hosszú percen keresztül semmi sem történt. Aztán Ani visszaírt:

Ez nem egy macska, hanem kígyó! Igazából baromi cuki...

Misi nyelt egyet.

Van kedved személyesen is megnézni?

Újabb, idegtépően hosszú percek teltek el, amiken még az ölén fekvő Károly dorombolása sem segített. Aztán végre felvillant az üzenet:

Igen.

SZTRINKÓ RÉKA
A Titkos Mikulás

— **T**E KIT HÚZTÁL? – tért rögtön a lényegre Minka, amikor mel-
lém csapódott. A zsebembe gyűrtem a cetlit.

– Elgondolkoztál már azon, hogy a Titkos Mikulás névben a titkos szó mit jelent?

Kicsöngetés után mindenki egyszerre szabadult a szűk, alacsony mennyezetű folyosóra, ami szinte azonnal be is dugult. A türelme-
sebbek a nyitott ajtóba szorulva vártak a sorukra, míg az utolsó órá-
ról kiáramló évfolyamnyi tömeg lökdösődve próbált minél gyorsab-
ban eljutni a kijáráthoz. Kár lett volna sietni, úgylis lekéstem már a
buszt. Minka kezébe nyomtam a táskám, és nyugodtan öltözködni
kezdtem.

Őt nem hatotta meg a terelési kísérletem.

– Szóval engem vagy a Barnabencét – állapította meg könnye-
dén, mintha nem állna körülöttünk az egész osztály. Egyszer meg
fogom ölni, az biztos.

– Én nem értem, mi ez a kattanásod a Barnabencével meg ve-
lem – sziszegtem, és gyorsan körbenéztem. Szerencsére senki sem
foglalkozott velünk. Még csak az hiányozna, hogy még erről is be-
széljenek, elég baj az, hogy Barnabence lett az önkéntes párom. Rá-
adásul Minkának igaza volt, tényleg őt húztam. – Egyébként meg
miért nem vagy színjászon?

– Elmarad az újabb Tamás-kert botrány miatt. Írtak a Facebook csoportba.

– Osztályfőnökin a telefonod nyomogatod?

– Hát, most hallgassam, hogy Gergye felelősségvállalásról papol? Én nem tehetek róla, hogy a b-s fiúk lenyúlták a szertárból a csontvázat, és kiültették a padra.

Megütközve néztem Minkára, és visszavettem a táskám.

– Honnan tudod, hogy ők voltak?

– Megvannak a magam forrásai – titokzatoskodott Minka, és láthatóan arra számított, hogy megpróbálom kifaggatni. Azonban nem reagáltam, így inkább elővette a telefonját.

Ahogy kiléptünk a kapun, dideregve húztam szorosabbra a sünis sálam. November vége volt, és az időjárás egyik napról a másikra kapott észbe, hogy már illene a télre készülni. Mérsékelten örültem. Ahogy a hőmérséklet nullához közelített, kénytelen voltam a nudli testem a felismerhetetlenségig bebugyolálni, aztán a buszon rám sült mind az ötszáz réteg.

– Csak azt nem értem, miért nem hagyják békén a Tamás-kertet. Tavaly a kereszt, most meg ez... – jegyeztem meg, ahogy elhaladtunk az épületek közé beszorított, hosszú park mellett. Csak Tamás-kertnek hívtuk, mert a másik oldalán lévő Szent Tamás-templomhoz tartozott. Régen állítólag temető volt, de most már nem voltak benne sírok, csak egy fakereszt a virágok között.

– Engem inkább az érdekel, hogy mit akarsz adni neki? – Minika fel sem nézett a telefonjából, nagyban chatelt, pedig utáltam, ha egyszerre hatszáz beszélgetésben van benne.

– Nem tudom, és nem is akarok gondolni most erre. Nem tudnál leszakadni a Bar... – A folytatás bennem akadt, mert ebben a pillanatban lépett ki a sarki dohányboltból Barnabence.

Megtorpantam, és elkaptam Minka könyökét.

– Mi a... – nézett rám. – Ó! Helló!

Bence megállt előttünk, és zsebre dugta a kezét. Ahhoz képest, hogy ellógta az osztályfőnököt, nem úgy nézett ki, mint aki zavarban van. Mondjuk, általában nehéz bármit is leolvasni az arcáról, az az elméletem, hogy ő túl menő az érzelmekhez. Sötét, félhosszú haja mindig kusza tincsekben lóg a homlokába, de sosem tudtam eldönteni, hogy ez gondos tervezés műve-e. A hideg ellenére csak egy bőrdzsekit viselt, amit össze se cipzárzott, de biztosan fázott, mert a nyaka tiszta libabőr volt.

– Sziasztok! Mentek haza? – A kérdést gyakorlatilag hozzám intézte, úgyhogy egy kínosan hosszú szünet után bólintottam. Bence szeme majdnem teljesen fekete, amitől a tekintete egészen intenzív.

– Te? – Ennyit sikerült kipréselnem válaszul. Minka, aki eddig megkukult, most megnyikkant, mintha a kitörni készülő röhögését próbálná leplezni. Egy ilyen baráttal ellenségekre nincs is szükségem.

– Találkozom Gergyével – intett Bence a sulis felé, mi meg egy gyors pillantást váltottunk Minkával. Egy ellógott óra után sosem jelent jót, ha az osztályfőnök látni akar.

– Hát, akkor... jó. – Amilyen hülye vagyok, majdnem azt mondtam, hogy jó mulatást, de még időben megálltam. Bence szemöldöke így is a magasba szaladt. Ha eddig csak sejtette, hogy egy idióta vagyok, most már biztos lehet benne.

– A vasárnapot mikor akarsz megbeszélni? – kérdezte hirtelen. Beletelt pár másodpercebe, míg eszembe jutott, hogy a játékonysági adventi vásárra gondol.

– Ja, majd ööö... írnom kell egy e-mailt Krisztának, a szervezőnek. De majd ráteszlek téged is, és akkor mindenről tudni fogsz.

– Oké. – Bence nem tűnt különösebben lelkesnek. – Kösz. Majd azért szólj.

Amint eltűnt, Minka drámaian csípőre tett kézzel hozzám fordult.

– Mi volt ez?

Megvontam a vállam.

– Én mondtam, hogy utál. – Kicsit rosszlesett a dolog, pedig szerettem volna azt hinni, hogy engem aztán a Barnabence véleménye érdekel a legkevésbé. Minka a fejét rázta, és kivételesen nem mondott semmit. Tehát vagy egyetértett velem, vagy újabb vad elméleteket gyártott arról, hogy a Barnabence meg én mennyire összeillünk. Szerencsére ekkor kanyarodott be a busz, így a gyors búcsú után a megállóba sprinteltem.

Az már csak otthon jutott eszembe, hogy Minka sem árulta el, ő kit húzott.

Amikor Gergye bejelentette, hogy a hírhedt Barnabás Bence, a Kőrösi botrányhőse és rocksztárja az osztálytársunk lesz, minden lány megőrült. Minka izgatottabb volt, mint amikor beugró Júlia lett, és az óra hátralévő részében végig kellett néznem a Calluna Crows Instagram oldalának minden egyes képét. Ennek az lett a következménye, hogy mindent megtudtam Bence exzenekaráról, Gergye meg szétültetett minket Minkával. Nyilván ez nem akadályozta meg a barátnőmet abban, hogy sulis után rám zúdítsa az összes pletykát, amit a kőrösis unokatestvéréől hallott.

Amikor Bence csatlakozott hozzánk, megállapítottam, hogy pont olyan jól néz ki, mint a képeken, de sokkal bunkóbb, mint amire számítottam. Minka persze erre is talált magyarázatot:

– Érted, kimegy egy nyárra Angliába, és mire visszajön, kirakják a saját együtteséből. Nem csoda, hogy nem akart visszamenni a sulijába.

Nem akartam lelombozni Minkát, de úgy gondoltam, inkább a Kőrösinek lett elege Barnabencéből, de még inkább a botrányos fellépésekből, a verekedésekből meg a füvezésből, amiről a hírek szóltak.

Év elején Gergye a közösségi szolgálatra is külön felhívta a figyelmünket.

– Tudom, hogy ötven óra nem tűnik olyan soknak, de jövőre már az érettségi lesz a legnagyobb problémájuk, és nem akarom, hogy az utolsó két hónapra zsúfolják be az egészséget.

Ráadásul az iskola vezetése kitalálta, hogy a közösségépítés jegyében az osztályok alakítsanak ki önkéntes párokat, és engem Gergye összerakott Bencével. Nem is tudom, ennek melyikünk örül kevésbé.

Vasárnap reggel majdnem negyedórát késett, nem válaszolt az üzenetemre, és mikor végre befutott, csak annyit vetett oda, hogy bocsi. Őt elküldték asztalokat cipelni, engem meg Kriszta befogott a süteményes pulthoz, ahol a házi készítésű mézeskalácsokat kellett kipakolnom.

Sokkal többen voltak, mint amire számítottam: a Szent Tamás mögötti kis, térkővel kirakott udvaron a mise után szabályos tömeg gyűlt össze, még az atya is kijött megnézni, hogy miket árulunk. Délutánra teljesen átfagytam: egyik lábamról a másikra ugráltam a piros terítővel letakart kempingasztal mögött, és azt számolgattam, mennyi idő van még hátra zárásig. Nem éreztem a lábfejem, és az ujjam teljesen elzsibbadt a hidegtől. Már rég megbántam, hogy jelentkeztem az adventi önkénteskedésre.

Bencét szinte alig láttam, aminek máskor kifejezetten örültem volna, de így sosem fogom kideríteni, mit szeretne karácsonyra. Ráadásul még rá sem érek ezen agyalni, mert Gergye hülye ötlete miatt egész decemberben ajándékozunk. Minka persze azt mondaná, a Titkos Mikulás nem verseny, szóval itt nincs mit megnyernem, de bennem most is dolgozott a maximalizmus. Igaz, ha most halálra fagyok, akkor megúszom az ajándékvásárlás felelősségét.

– Te mit csinálsz még kinn? Kék a szád.

Felnéztem, a pult előtt Bence állt. Ahhoz képest, hogy külön megírták, öltözzünk melegen, a szokásos szerelésén kívül csak egy sálát tekert a nyakára. Nem értem, nincs ennek a fiúnak hőérzékelése?

– Kriszta nem tudott leváltani, mert haza kellett rohannia a kisfiához. – Annyira vacogtam, hogy szerintem alig értette, amit mondok. – Te hogy bírod?

– Megvagyok – felelte szűkszavúan, aztán sarkon fordult. Na, hát ennyit a további beszélgetésről, gondoltam, és megint mérges lettem. Már épp írni akartam Minkának, hogy mekkora paraszt ez a Barnabence, amikor ismét felbukkant egy gőzölgő bögrével a kezében.

– Mi ez? – kérdeztem. Ahogy átnyújtotta, az ujjai súrolták az enyémét. – Forralt bor?

– Aha. De kifőtt belőle az alkohol, megihatod – tette hozzá a tétozázások láttán.

Ahogy a forró bögre átmelegítette a kezem, megfeledkeztem a fenntartásaimról, és hálásan belekortyoltam. Most azt sem bántam, hogy leégetem a szájpaplásom.

– Na, nyomás befelé. Majd gyere vissza, ha hiányozni kezd a karácsonyi zene.

– De... – A Szent Tamás hittanterme felé pillantottam, aztán a pultomra néztem.

– Majd addig állok itt. Én úgysem fázom.

Ezzel tudtam volna vitatkozni, mert ebben az időben csak az eszkimók érezhették magukat komfortosan, de a pihenőszobának berendezett terem melege csábító volt.

– Fogadjunk, csak kettesben akarsz maradni Mariah Carey-vel. Bence halványan elmosolyodott.

– Hallhattad többször is, csak engem akar karácsonyra. Az ajándékok már nem is érdeklik.

Nyert a fűtött hittanterem. Elmormoltam egy köszönömöt, és otthagytam Bencét a gnóm mézeskalácsokkal.

Hétfőn hulla fáradt voltam, és mire felvonszoltam magam a harmadikra, Minka már ott ült az első sorban a padomon. Ahogy meglátott, lelkesen integetni kezdett.

– Hanna! Nézd, itt járt a Titkos Mikulásod!

Ledobtam a táskám a székre, és felvettem a borítékot, amire a nevemet írták. Egy kivágott újságcikk volt benne.

– *Diétára fogták a világ legkövérebb sündisznóját* – olvasta fel Minka a vállam fölött áthajolva a címet. – Hát ez nagyon cuki!

Szerencsére a cikkhez képek is tartoztak: az egyikben a gondozó kezében ott csüngött a pufi süni, a másikon a tüskés kis gömb már kevésbé vidáman, egy mérlegen ült. Minka vigyorgott, én meg rájöttem, hogy ő a Titkos Mikulásom. Már az is gyanús volt, hogy nem tudtam kiszedni belőle, kit húzott, de mégis ki másnak tűnne fel, hogy imádom a sündisznókat?

– Köszönöm.

Minka teátrálisan összeráncolta a szemöldökét.

– Ne nekem köszönd, nem tőlem kaptad. Te adtál már valamit a... húzottadnak?

Előszedtem a füzetem meg az irodalmi szöveggyűjteményt, és óvatosan körbenéztem.

– Találtam otthon egy Beatles-kitűzőt – mondtam fojtott hangon, pedig Bence még nem bukkant fel. – A Facebookja alapján szereti őket. De még nem tudom, mi legyen a rendes ajándéka, több időt kellene együtt töltenünk.

– Én nem is értem, miért bohóckodunk itt egy hónapnyi kedveskedéssel az ajándékozás előtt. Máshol kapsz egy csomagot az osztálykarácsonyon, és kész – morgolódott Minka, pedig az újságikk szuperötlet volt. Gergye elmondta, hogy ezeknek az apró figyelmességeknek az a lényege, hogy pénzköltés nélkül próbáljunk meg a másíknak örömet szerezni. Attól függetlenül azért az utolsó pénteken majd ajándékozni is fogunk, hiszen a karácsony igazi szelleme mégiscsak a vásárlás.

– Tudod, hogy Gergye ilyen extra. Teljesen rá van állva erre az egymás felé fordulás meg közösségépítés témára.

Minka már nyitotta volna a száját, hogy ismét elmondja, szerinte Gergyének össze kéne már szednie valakit, és akkor rögtön nem lenne ennyi szabadideje, de ebben a pillanatban belépett az osztályfőnökünk.

– Jó reggelt mindenkinek, Minka, a pad továbbra sem azért van, hogy rajta üljünk.

Gergye energikusan az asztalhoz sétált, és rádobta a szöveggyűjteményt. Minka azonnal a helyére iramodott, én meg a szemem sarkából láttam, hogy nyílik az ajtó, és Bence most sunnyog be. Gergye szúrós pillantással nyugtázta a késést.

– Mielőtt rátérünk Babits Mihály költészetére, talán nem árt felidézni az előző órát. Bence, ne is üljön le, szeretném hallani, hogy mit tud nekünk mondani a lírai én és Isten viszonyáról Ady verseiben. Esetleg megtisztelhetne minket azzal, hogy leveszi a sapkáját.

Megfordultam, és láttam, hogy Bence azonnal lekapja a fejről a fehér baseballsapkát. A változatosság kedvéért ma egy kapucnis pulcsit viselt, rajta az emblematis, kinyújtott nyelvvel. Szóval nem csak a Beatlest, de a Rolling Stonest is szereti.

– Hát. Ady Endre – közölte jelentősegteljesen, aztán elhallgatott. Az osztályon néma csönd ült. Gergye összefonta a mellkasa előtt a karját. – Ady Endre megtalálta Istent.

– Tényleg? – Gergye felvonta a szemöldökét. Az utolsó sorban Minka arca megrándult.

– Akkor lehet, hogy nem – mondta Bence, olyan hangon, mint aki Adyval kapcsolatban kész bármilyen kompromisszumra. Erős kényszert éreztem, hogy a tenyerembe temessem az arcom.

– Úgy érzem, ha részt vett volna az előző órán, nagyobb magabiztossággal tudna válaszolni. – Gergye megdörzsölte az orrnyergét. – Üljön le, Bence. Vegyék elő a szöveggyűjteményt, és lapozzanak a százötvenharmadik oldalra.

Az óra többi része eseménytelenül telt, kicsöngetés után a folyosón kaptam el Bencét.

– Figyelj, erre a vásárnapra is hívtak minket a vásárra. Nem tudom, ráérsz-e, én biztos, hogy megyek.

Bence összeszorított szájjal nézett rám, és olyan sokáig hallgatott, hogy biztosra vettem, nemet fog mondani.

– Oké – felelte végül, és mivel visszautasításra készültem, a meggyőző érvek egész sora rekedt bennem. Mivel nem reagáltam, Bence folytatta: – Akkor vásárnap, ugyanott?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igen – válaszoltam, és a fülem mögé simítottam a hajam. Bence tekintete követte a mozdulatot, amitől egy kicsit zavarba jöttem. – Kriszta akar valami gyereksarkot, és arra gondoltam, vihetnék papírt az origamihoz...

– Én nem tudok hajtogatni – szakított félbe Bence, de megráztam a fejem.

– Hozhatnád a gitárod. Tök jó lenne... és extra pontokat kaphatnál a kreativitásra.

Bence arca megmerevedett, és tudom, hogy érzékeny témát érintettem. Azt hallottam Minkától, hogy amióta kitették a Calluna Crowsból, egyáltalán nem zenél. Pedig szerintem tehetséges, már-mint azok alapján, amit a Youtube-on láttam.

– Majd meglátom – felelte kurtán, és a hangja tele volt elutasítással. Erre számítottam, mégis kicsit csalódottnak éreztem magam. Mielőtt azonban bármit is mondhattam volna, felbukkant Gergye.

– Bence, egy pillanatra. – Láttam, hogy Bence arca kelletlen grimaszba rándul. Hátrálni kezdtem, mert nem akartam végignézni, hogy Gergye leszúrja.

– Akkor én...

– Hanna, itt vannak a múlt órai jegyzetei? – fordult hirtelen hozzám a tanár. Megszeppenve bólintottam. – Megtenné, hogy kölcsönadja őket Bencének? Nem bánnám, ha majd még egyszer nekifuthatnánk Adynak.

Előszedtem a táskámból a füzetet, és tétován Bencére néztem. A cipőjét bámulta. Végül Gergye vette el tőlem a füzetet, én meg elindultam németre.

